

носа си по кората и се премѣстилъ на другата страна на дървото, кждето зеленитѣ клончета го запазвали, макаръ и малко. Пчелитѣ като че ли не го забелязвали тамъ. Той седѣлъ малко време мирно и слушалъ тѣхното сърдито бръмчене, докато позатихнало. Следъ малко почналъ пакъ да се катери нагоре, но не съ такъв шумъ, както по-преди, а тихо, бавно и предпазливо. Като виждашъ, урокътъ не миналъ за него напраздно. Така той достигналъ по стѣблото до първото клонче.

Тукъ той се извилъ и погледналъ далеко ли е още отвора. Но не успѣлъ още да забележи разстоянието, една пчела пакъ го ужилила, този пътъ по устната. Теди тръсналъ глава, изръмжалъ и гнѣвно сдѣвкалъ и излялъ пакостницата. Следъ това той се заловилъ здраво съ едната лапа за клончето, а съ другата — почесалъ своята ужиlena муцунка. При това той тихичко поръмжавалъ.

До отвора имало само 7—8 педи, и топлата миризма на прѣсния медъ била вече доста силна. Нетърпението на Теди се усилявало още повече отъ тази миризма.

Бавно и тихо се катерѣлъ Теди отъ клонче до клонче. Когато се издигналъ до височината на отвора, той бързо се прехвърлилъ на другата страна, впилъ нокти въ дървото и почналъ съ всички сили да го троши. Дървото било гнило и съ лапата си мечето откъртило нѣколко трески. Но изведнажъ пчелитѣ се нахвърлили върху него.

За единъ мигъ тѣ облепили цѣлата му муцуна. Той сърдито ръмжелъ, затварялъ очи, пѣхалъ муцуната си подъ мишница, но не отстъпвалъ. Като замахналъ силно още веднажъ, той се хваналъ съ лапата си за края на хралупата и откъртилъ голѣмо парче отъ гнилото дърво. Но болката отъ ужилванията била непоносима.

Съ едната си лапа се заловилъ за единъ клонъ,